

[Kai Moltke.]

land ikke er i stand til at slå en sådan uro ned i tide, kan de amerikanske styrker gå til en sådan aktion, som USAs øverstkommanderende anser for nødvendig, enten det sker på egen hånd eller i samarbejde med regeringen i det vedkommende land.“

Se, det er et dokument fra 1962, og det blev fremdraget i det norske storting den 17. juni i fjor, hvor landets forsvarsminister afgav en erklæring. Når nu hr. Gustavsen har taget sagen op i stortinget, burde det være muligt at få den belyst på ansvarligt plan. Er regeringens medlemmer og de tidligere regeringsmedlemmer vidende om, at der inden for den amerikanske del af NATOs overkommando her bogstavelig talt tilkendegives hensigter om at gribe ind med militær magt i de pågældende lande, hvor man eventuelt synes at forholdene udvikler sig utilfredsstillende?

Jeg står her med cirkulæret, og jeg skal gerne overlade det til statsministeren at studere; man har oven i købet en præference-liste over, hvor man først og fremmest skulle gribe ind. Her har vi igen spejlingen af flankestrategien. På førstepladsen står Norge, vort nordiske naboland, på andenpladsen Grækenland — dér har vi allerede indgrebet — som nr. 3 Tyrkiet, som nr. 4 Vesttyskland, som nr. 5 Frankrig, som nr. 6 Italien, som nr. 7 Nederlandene, som nr. 8 Belgien, som nr. 9 Luxembourg, og på tiendeplassen står Danmark. Hvad ved forsvarsministeren, hvad ved udenrigsministeren og landets regering om sådanne hemmelige amerikanske planer, som er afleveret og kontrolleret af den norske forsvarsminister? Hr. Ninn-Hansen kan jo ikke have noget direkte ansvar for det, eftersom denne plan blev udarbejdet i 1962, men kunne ministeren ikke tænke sig at henvende sig til sin norske kollega, som nu har haft et halvt års tid til at gennemgå disse dokumenter, og som ikke med ét ord har kunnet bestride disse truende kendsgerninger, som vi så prøvekørte i Grækenland, og som man prøver at true med at gennemføre i Italien, hvis urolighederne der skulle tage tilstrækkeligt omfang?

Det er baggrunden for denne sag. Det er her, der skal danses, og lad os så se, hvor meget der er holdbart, når domstolene under

de rigtige forhold og med de rigtige vidner kommer til at bedømme baggrunden for denne sag.

Formanden: Jeg minder om, at når citater bruges, må det klart fremgå, hvorfra citatet stammer.

Gert Petersen: En offentlig debat er forudsætningen for, at demokratiet kan fungere; det er alle i denne sal enige om. Men en offentlig debat må også betyde, at der ikke findes hellige køer, at alle forhold i samfundet kan inddrages under diskussion. Hvis man holder bestemte forhold udenfor, ja, så vil det sige, at den offentlige mening ikke kan gøre sig gældende dér, det vil sige, at demokratiet ikke kan fungere på de og de områder. Man kan se på andre lande, man kan se på dem både i vest og i øst, og dér ser man, hvordan meget væsentlige områder holdes uden for den offentlige debat. Vi ved naturligvis også, hvad det er ensbetydende med: det er ensbetydende med, at den mening, de tanker, som gør sig gældende i befolkningen vedrørende de spørgsmål, som holdes udenfor, ikke kommer til udtryk, de får ingen praktisk betydning, og resultatet bliver et mere eller mindre enevoldsstyre.

Herhjemme har vi i nogen udstrækning bedre forhold i den henseende end i de fleste andre lande. Jeg er for så vidt enig med, hvad en journalist, jeg tror, det var Erik Nørgaard, skrev i Politiken: at på mange måder er Danmark — og jeg ville føje til: de skandinaviske lande — en slags oase i en ret styg verden, hvad frihedsrettigheder angår. Dette være også sagt til nogle af de umiddelbart forudgående talere. Men Danmark bliver ikke ved med at henligge i denne fortrinlige tilstand, som aldeles ikke behøver at være udtryk for noget passivt, men for noget, der er i udvikling og i vækst. Danmark kan ikke opretholde den position, hvis vi ikke tager os i agt, hvis vi ikke bestandig er på vagt over for indgreb imod denne ytringsfrihed, imod de frihedsrettigheder, som den danske befolkning har tilkæmpet sig.

Kendsgerningen er jo, at der trods alt også er væsentlige områder, som holdes uden for den offentlige debat, eller som man i hvert fald meget gerne vil have holdt uden for den offentlige debat herhjemme, og jeg tænker